

Κάναμε κουβέντα με έναν φίλο, αγώριστο, για τις γιορτές. Συμφωνήσαμε, κατ' αρχήν, ότι ανάμεσα στις δύο μεγαλύτερες γιορτές της Ορθοδοξίας προτιμούσαμε το Πάσχα. Είναι και η εποχή, που μας προδιαθέτει. Η άνοιξη, οι μυρουδιές, μια γιορτή που τελείται στην ύπαιθρο. Επιτάφιος, Ανάσταση, οβελίας, όλα έξω.

Τα Χριστούγεννα, στην καρδιά του Χειμώνα, τότε που η νύκτα έρχεται από τις πέντε το απόγευμα, και αν δεν πάει οκτώ το πρωί, δεν φωτίζει αληθινά, αν φωτίσει δηλαδή, τι είδους χαρά και ανάταση να σου προσφέρουν; Κρύο, καταχνιά, τζιγκλ μπελ, τζιγκλ μπελ, μέσα για μέσα στο σπίτι, γαλοπούλα γεμιστή μπας και νοστιμίσει το πτηνόν, πλαστικά ρεβεγιόν, ρεβεράντζες με κόκκινες τουαλέτες για τις Κυρίες. Επιπροσθέτως, ψηλά τακούνια, ψηλά ποτήρια, και άλλη μια προσέγγιση στα δυτικά πρότυπα.

Προχωρώντας στην κοινωνική κριτική (κοινώς κουτσομπολιό), θυμηθήκαμε στο 2Κ τους «πετυχημένους» συμπατριώτες μας, που εξεστράτευσαν για ρεβεγιόν στην Μητρόπολη του Κόσμου, την Νέα Υόρκη. Τι νεοπλουτισμός! Φωτό στα ημεδαπά, κοσμικά περιοδικά και αντίστοιχη λεζάντα. Το παιδί μπορεί να ξεφύγει από την επαρχία, η επαρχία δεν φεύγει από μέσα του...

Αντίθετα το Πασχαλάκι, ένεκα η Ορθοδοξία βλέπεις, δεν έχει τέτοια. Που να πας δηλαδή; Στην Κούβα; Στις Βαλβίδες; ή μήπως στην Αρούμπα για γίδα; Ε και λοιπόν; τι σόι Πάσχα θα κάνεις;

Είναι γνήσιο το πράγμα. Είναι Ελληνικό . Πως να το δυτικοποιήσεις; Δεν σουβλίζουν (αρνιά) στη

Λόντρα και στον άγιο Γερμανό (St. Germain des Pres) των Παρισίων. Στα Σάλωνα και στον Αη Γιώργη της Αράχωβας τα σουβλίζουν. Ούτε βαράνε τις ρουκέτες να σείεται η γης, παρά μόνον στη Χίο, μήτε πετάνε τα σταμνιά πουθενά αλλού. Στο Κορφοῦ μονάχα.

Δεν είναι μόνον το τελετουργικό. Κυριαρχεί το Θρησκευτικό περιεχόμενο. Δεν είναι μια γέννηση, έστω και Θεία, με μάγους, με δώρα και λαμπρά άστρα να τους οδηγούν στη Θεία φάτνη. Εδώ έχουμε Δράμα. Έχουμε Θυσία, Σταύρωση, Ανάσταση. Έχουμε τον πυρήνα του Χριστιανισμού.

- *Τι Ανάσταση; Αλλουνού ανάσταση, που εμείς ποτέ δεν θα βιώσουμε. Έστειλε τον κεραυνό του ο αθεόφοβος συνομιλητής, ο φίλος, ο αχώριστος, που λέγαμε.*

- *Τι λες εξωλέστατε! κακοποιείς τη θυσία. Αντέτεινα*

- *Σιγά τη θυσία, αφού το ήξερε ότι μετά τρεις μέρες θα γύρναγε. Εμάς που μας σταυρώνουν καθημερινώς και δεν προβλέπεται τίποτις, ποιος μας λογαριάζει; Επέμενε, πεισματικά, λαϊκά ο άθεος, συμπληρώνοντας:*

«και μην μου πείς για την μετά θάνατον ζωή, γιατί θα σε ρωτήσω, αν τελικά υπάρχει πριν το θάνατο»

επέμενε με το γνωστό του, σε μένα, επαναστατικό του πνεύμα.

Είπαμε να το σταματήσουμε εκεί, γιατί δεν βρίσκαμε άκρη. Συμφωνήσαμε πάντως, πως αν δεν υπήρχε Πάσχα, δεν θα υπήρχαν ούτε Χριστούγεννα. Συμφωνήσαμε επίσης και σε κάτι σχεδόν μαγικό που είχαμε από κοινού ζήσει, μερικές Μεγάλες Παρασκευές.

Όπου μια λεπτή νέφωση που μαλάκωνε το φως, που έσβηνε τις σκιές και μια ψιχάλα προς το απόγευμα έδιναν τη νότα της ημέρας. Αυτό το παραπάνω, που γεννά μια θλίψη απότερη, πέρα από τις Απώλειες, εκτός Θρησκείων, μακριά από την Καθημερινότητα. Μια θλίψη ήρεμη, βουτηγμένη στη γλύκα.

Όπως ακριβώς το έχει πει ο M. Proust:

«...η θλίψη αναπτύσσει τη δύναμη του νου.».

Όχι σαν φέτος, που η Μεγάλη Πέμπτη ξημέρωσε με ανελέητες βροχές και με το θερμόμετρο στις επτά το πρωί να γράφει 2,5 βαθμούς, ενώ οι ισχυροί βοριάδες, την έκαναν σαν Καθαρή Δευτέρα. Αν μπερδεύεται και ο καιρός, τι περιμένεις από τους ανθρώπους; Λίγο ακόμα και θα ευχόμεθα: Ho Ho Merry Easter ή επί ελληνικότερον: Ευτυχισμένος ο καινούργιος Πάσχος.

Ένα καλό, αν δεν υπήρχε Πάσχα, θα ήταν, πως θα γλύτωναν το λεπίδι τα αιγοπρόβατα, τα οποία όμως ούτως ή άλλως ζούν σε ένα κόσμο βίας και δίποδης κυριαρχίας. Το ευχάριστο, σε αντίθεση με τον homo sapiens, είναι ότι δεν το γνωρίζουν.

Άντε και του Χρόνου, να ήμαστε καλά να διαφωνούμε.